

РЕШЕНИЕ

№ 4677

гр. София, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 05.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **10212** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба, постъпила на 04.11.2022 г. в Административен съд София – град, с вх. № 39585, подадена от Л. Д. Г. от [населено място], [улица], срещу принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 5, б. „б“ от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), изразяваща се в принудително преместване на 24.10.2022 г. в наказателен паркинг в [населено място] на лек МПС марка БМВ с [рег.номер на МПС], наложена от инспектор в „Център за градска мобилност“ (ЦГМ) ЕАД.

Според жалбоподателката наложената ПАМ е материално незаконосъобразна поради липсата на визираните в чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП материалноправни предпоставки за налагане на ПАМ. Твърди, че мястото, на което е паркирана колата, не е било обозначено като място за паркиране от хора с трайни увреждания, тъй като нямало нито хоризонтална синя маркировка на пътя, нито видимо поставен знак Д21, ведно с табели от вида Т, доколкото последните били поставени на около 20 метра преди мястото, което се твърди да е инвалидно, скрити в клоните на намиращото се до тях дърво. Сочи и допуснато процесуално нарушение поради неизпълнение на задължението по чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП от страна на ответника да уведоми Районното управление на Министерството на вътрешните работи, от територията на което е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство с оглед начисляване такса за наказателен паркинг. Аргументира и нарушение,

изразяващо се в невръчването на разпореждането за принудително преместване, както и на констативния протокол за наложената ПАМ, срещу подпис. Оспорва компетентността на органа, приложил ПАМ. Поддържа, че е правоимащо лице с призната трайно намалена работоспособност 50%, както и че колата е преместена извън обозначеното на табелите за принудително преместване работно време. Представено е допълнение към жалбата от 28.02.2023 г., в което е направено уточнение на подлежащия на доказване факт, а именно дали мястото, на което е паркиран автомобилът – [населено място], [улица] (второ по ред), е обозначено като инвалидно място и са изложени подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената ПАМ. Въз основа на наведените оплаквания изразява искане за отмяна на наложената ѝ ПАМ, както и присъждане на съдебно-деловодни разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката лично поддържа жалбата. Твърди, че наложената ПАМ е нищожна, като издадена от некомпетентен орган. Ангажира доказателства и изразява искане за отмяна на обжалваната ПАМ. Прави възражение за прекомерност на заявления от ответника адвокатски хонорар.

Ответникът, „инспектор контрол паркиране“ в търговско дружество Център за градска мобилност ЕАД, чрез адв. Г., оспорва жалбата като неоснователна и изразява искане за нейното отхвърляне като такава. Подробни съображения относно нейната неоснователност излага в писмено становище, което поддържа. Претендира разноски.

Административен съд София – град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 24.10.2021 г. в 7:25 часа (според протокол на екипите за принудително преместени ППС, л. 48 от делото) МПС с рег. [рег.номер на МПС], марка БМВ, е било преместено от [улица] с мотива, че е паркирано на място, определено за хора с увреждания, без на автомобила да има поставена обозначителна карта, че водачът или пътник се ползва с такова право. Към протокола са приложени 4 бр. снимки (л. 52 – л. 55). На първата се вижда процесният автомобил, като вляво от него е паркиран друг автомобил, бял на цвят, непосредствено до който е поставен знак Д21, на който е посочено, че касае две места, които обхващат мястото, където е паркиран белият автомобил и съседното място, където е паркиран автомобилът на жалбоподателката. На втората снимка в по-близък план се вижда автомобилът на жалбоподателката. Под него не се вижда маркировка за хора с увреждания. Вляво от него се вижда същият автомобил, който е на предходната снимка. На третата снимка се вижда предното стъкло на автомобила на жалбоподателката, на което няма поставени знаци, че се ползва от човек с увреждания. На четвъртата снимка ясно се вижда предната част на автомобила на жалбоподателката с регистрационен номер СВ3585АР и белият автомобил в съседство с регистрационен номер СА4247ХН.

По делото е представен протокол за принудително преместване на ППС № 44766/24.10.2022 г. (л. 47), в който в позиция № 1 е описано процесното МПС, мястото, от което е преместено – [улица], и видът на нарушението, описан по следния начин: „хора с увреждания – зони“.

Видно от констативен протокол № 92/103 (л. 49), на 24.10.2022 г. в 07:25 часа, инспектор К. М. е разпоредил ПАМ – принудително преместване на ППС марка БМВ, с рег. [рег.номер на МПС], паркирано в нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП на [улица]. Констативният протокол е онагледен със скица, отразяваща точното разположение на автомобила.

Видно от доказателствата по делото, лекият автомобил е репатриран със специализиран автомобил № 92 на същата дата на специализиран паркинг „С.“.

За освобождаване на автомобила от паркинга е заплатена сумата от 64,00 лева, включваща 4,00 лева такса „Престой в специализиран паркинг“ и 60 лева такса „Принудително преместване“, за което по делото е представен фискален бон от 24.10.2022 г., 09:15 часа, издаден от ЦГМ ЕАД (л. 72).

Към административната преписка са приложени и отчет за принудително преместени ППС за дата 24.10.2022 г. (л. 51), Заповед № СОА22-РД95-506/12.09.2022 г. на кмета на СО, Заповед № РД-09-108/30.09.2022 г. на изпълнителния директор на ЦГМ ЕАД, определяща компетентните длъжностни лица да налагат ПАМ, списък на запозналите се с двете заповеди лица, Решение № 73/17.12.2015 г. на СОС, Трудов договор № РД-12-1П-102/31.10.2018 г., длъжностна характеристика за длъжността „Инспектор контрол паркиране“, Инструкция за работа на лицата на длъжност „Инспектор контрол паркиране“.

По искане на жалбоподателката, по делото е разпитана в качеството на свидетел майка Й – П. Д. Г., която твърди, че е запозната с процесния казус, защото е пряк свидетел, тъй като е пътувала заедно с нея. Посочва, че на 23.10.2021 г. /неделя/, около 14:00 часа, двете с Л. Г. се връщали от Ю. парк. Тъй като центърът на [населено място] бил затворен, минали през бул. А. и продължили по бул. В., като на кръстовището с бул. Патриарх Е. завили наляво, търсейки място за паркиране. Движейки се по бул. Патриарх Е. към кръстовище Петте къшета, свидетелката забелязала едно свободно място вляво, където жалбоподателката паркирала. Нито по посока на движението, нито наоколо, нямало синя маркировка, поради което оставили колата. На 24.10.2022 г. /понеделник/ в 07:30 часа жалбоподателката получила SMS, че колата е вдигната от мястото, на което е била паркирана. След като отишли на процесното място, около 8:20 часа, служител на ЦГМ ЕАД, когото заварили там, им обяснил, че колата е вдигната, тъй като е паркирана на инвалидно място, за което им показал знак, за който свидетелката твърди, че е разположен успоредно на движението, скрит в клоните на намиращото се до него дърво, поради което нямало как да бъде видян.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 АПК от надлежно легитимирано лице. Характерът на административния акт се определя с оглед неговото съдържание. Предвид правните последици, настъпили за жалбоподателката от прилагането на ПАМ, мярката има всички белези на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК – съдържа волеизявление на административен орган, с което се засягат права и законни интереси на адресата му – настоящ жалбоподател. С волеизявлението на административния орган се разпорежда преместване на автомобила на нарушителя, без негово знание, като за последния възниква задължение да заплати определена сума, за да бъде автомобилът му освободен от отговорно пазене. Ето защо, следва да се приеме, че обжалваната ПАМ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и жалбата срещу нея е процесуално допустима.

Оспорената ПАМ е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 168, ал. 1 ЗДвП, който предвижда длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, да могат да преместват или да нареждат да бъде

преместено паркирано ППС на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. Не е спорно по делото, че улиците в [населено място], в частност бул. Патриарх Е., са общинска собственост, по арг. от §7, т. 4 от ПЗР на ЗМСМА. Със заповед № СОА22-РД95-506/12.09.2022 г. на кмета на Столична община, служителите на ЦГМ ЕАД, заемащи длъжността „инспектор контрол по паркирането“, са определени да констатират нарушения по ЗДвП и Наредбата за организация на движението на територията на Столична община и да разпореждат принудителното преместване на ППС. В изпълнение на Заповед № СОА22-РД95-506/12.09.2022 г. на кмета на Столична община е издадена заповед № РД-09-108/30.09.2022 г. на изпълнителния директор на ЦГМ ЕАД, с която е определен списъкът по заповед № СОА22-РД95-506/12.09.2022 г. на длъжностните лица от ЦГМ ЕАД, които да осъществяват ПАМ – принудително преместване спрямо паркираните ППС в нарушение на ЗДвП и Наредба за организация на движението на територията на Столична община. Под № 14 от последната фигурира името на служителя, разпоредил преместването в процесния случай, а именно К. Н. М. – „Инспектор контрол паркиране“. Видно от Трудов договор № РД-12-1П-102/31.10.2018 г., К. Н. М. е назначен на длъжност „Инспектор, контрол паркиране“ в сектор „Контрол паркиране“, отдел „Принудително преместване и специализирани паркинги“, дирекция „Паркиране и мобилност“ при ЦГМ ЕАД. В утвърдената му длъжностна характеристика е предвидено да установява нарушения при паркиране и разпорежда посредством таблетна система или на място ПАМ – принудително преместване на неправилно паркирани автомобили на територията на Столична община, като стриктно спазва реда на действие, описани в заповед на кмета на Столична община. С оглед изложеното, обжалваната ПАМ е разпоредена от материално и териториално компетентен орган, овластен с правомощия по чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП. В този смисъл, неоснователно е възражението на жалбоподателката, че наложената мярка е нищожна поради отсъствие на компетентност на органа, който я е постановил.

По аргумент за обратното от чл. 172, ал. 1 ЗДвП, за мярката по чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП не е задължителна писмена форма. Разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП изисква наличие на мотивирана, респ. писмена заповед само за налагането на ПАМ по другите хипотези на чл. 171 от същия закон – т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7. Заповедта в случая може да е устна или изразена чрез действие, което е в съответствие с чл. 59, ал. 3 АПК. Предвид формата на акта, същият не може да бъде връчен срещу подпис.

В тази връзка, не се констатират съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаване на ПАМ. Както вече бе посочено, налаганите по чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП ПАМ не са сред изрично посочените в чл. 172, ал. 1 ЗДвП – тези, за налагането на които се изисква мотивирана заповед от ръководителите на службите по контрол съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед последното, мотивите за издаване на такъв вид ПАМ следва да бъдат изведени от фактите, предхождащи или съпътстващи прилагането ѝ. Предвид липсата на законодателно ограничение на доказателствените средства за доказване на релевантните факти, то съставените от административния орган протоколи и изготвения снимков материал се явяват доказателства за фактическите основания на органа, послужили за прилагане на ПАМ.

Хипотезите на цитираната разпоредба на чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП, приложима като материалноправно основание за налагане на конкретната ПАМ, са три: 1. Когато

превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано ППС; 2. Когато създава опасност и 3. Когато прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. Разпоредбата е императивна и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност, административният орган налага предвидената по закон ПАМ с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административното нарушение.

В процесния случай е налице първата хипотеза, предвидена в нормата на чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП, тъй като превозното средство, управлявано от жалбоподателката, е било паркирано в нарушение на правилата за движение на място, обозначено с неподвижен пътен знак, предупреждаващ преместването на ППС, като освен пътен знак Д21 „Място за паркиране на ППС, обслужващи хора с увреждания“, на мястото е имало поставен и допълнителен знак, указващ за принудителното преместване на автомобилите, паркирани в нарушение на първия знак.

Съгласно чл. 120 от Наредба № 18 от 23 юли 2001 г. за сигнализация на пътища с пътни знаци, пътен знак Д21 „Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“ се използва за сигнализиране на място, предназначено за паркиране само на ППС, обслужващи хора с увреждания. Пътният знак се поставя самостоятелно. Съгласно чл. 10, ал. 1 от цитираната наредба пътният знак е валиден за цялата широчина на всички пътни ленти, предназначени за движение в посока, срещуположна на лицевата страна на знака. В случая, поради конкретния вид на знака, същият важи за всички пътни ленти в посока, срещуположна на лицевата му страна, непосредствено след знака на разстояние толкова, колкото да могат да се паркират два автомобила. От снимките на л. 52 и л. 53 ясно се установява, че автомобилът на жалбоподателката се е намирал именно в зоната на действие на знака. Видно от снимката на л. 52, там има знак Д21, под който е посочено две места и стрелка надясно (наляво от знака), а мястото, на което е паркиран процесният автомобил, е второто от тези две места. Вярно е, че няма пътна маркировка, която да обозначава местата като такива, предвидени за хора с увреждания, но законът не изисква след като е поставен надлежен пътен знак, едновременно с него да се поставя и пътна маркировка. Съгласно разпоредбата на чл. 55, ал. 10 ППЗДвП пътният знак Д21 указва мястото или местата, определени за паркиране на ППС, обслужващи хора с увреждания. Липсата на пътна маркировка с изобразен международен символ за хора с трайни увреждания не води до липса на задължение за паркиране, тъй като обстоятелството, че липсва пътна маркировка с изобразен международен символ на хора с трайни увреждания не освобождава от задължение жалбоподателката да спазва поставените пътни знаци, в случая пътен знак Д21, съгласно чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП. Наличието на пътна маркировка единствено спомага за по-ясното разграничение на специалните от останалите места за паркиране.

В конкретния случай са изпълнени всички предпоставки на нормата на чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП в нейната първа хипотеза – налице е пътен знак, който указва, че две места наляво от него (или надясно, ако лицето е срещу знака) са предвидени за хора с увреждания и същевременно указва, че неправомерно паркиралите ППС на тези места ще бъдат преместени. Поради това, МПС с рег. [рег.номер на МПС] е било преместено, тъй като е паркирано на място, предвидено за хора с увреждания, без на МПС да има обозначение, че се управлява или ползва от човек с увреждания.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателката за допуснато нарушение, изразяващо се в преместване на автомобила извън обозначеното на табелите за преместване работно време. Видно от протокола за принудително преместване на ППС, автомобилът е преместен в 07:25 часа, което е извън работното време на съответната зона за почасово платено паркиране, а именно синя зона. Този факт обаче е ирелевантен, защото наложената ПАМ не е основана на нарушение на правилата за синя зона, в изпълнение на които се изпраща съобщение, удостоверяващо заплащането на престоя в тази зона и за която важи работното време на зоната. Мярката в случая е наложена за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП, тъй като автомобилът е спрял на място, определено за хора с увреждания, без да има такова право.

По отношение на изложените в жалбата доводи, отнасящи се до уведомлението на органите на Районното управление на Министерството на вътрешните работи за постановената мярка, респективно относно размера на дължимата такса и нейното изчисляване, съдът намира, че същите не следва да бъдат обсъждани. Възраженията касаят размера на събраната такса и начина на нейното определяне, но не касаят основанието за налагане на процесната ПАМ. Уведомяването на органите на МВР не е елемент от фактическия състав на наложената ПАМ.

С оглед гореизложеното съдът намира, че оспорената ПАМ е издадена и в съответствие с целта на закона, а именно за преустановяване на административните нарушения.

Ето защо, процесната ПАМ се явява законосъобразна, постановена при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с административнопроизводствените правила и целта на закона, а жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, жалбоподателят следва да заплати на ответника направените и поискани разноски по делото за заплатено от ЦГМ ЕАД адвокатско възнаграждение за осъществена защита от адв. Г. в размер на 1200 лв. с включен ДДС.

Възражението на жалбоподателя за прекомерност на адвокатското възнаграждение се преценява от настоящия състав като неоснователно, тъй като възнаграждението е определено и заплатено в регламентирания в Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимум. Към 09.11.2022 г., когато е сключен Договор за правна защита и съдействие № 1043/09.11.2022 г., за осъществяване на процесуално представителство по административни дела без материален интерес, разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредбата (редакция ДВ, бр. 88/2022 г. от 04.11.2022 г.) предвижда минимално възнаграждение в размер на 1000 лв. (1200 лв. с вкл. ДДС). Общо ответникът е заплатил на адв. Г. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в размер на 1200 лв. с ДДС, което кореспондира изцяло с действащия към момента минимален размер с вкл. ДДС, който се дължи съгласно §2а от ДР на Наредбата.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Д. Г. срещу принудителна административна мярка по чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП, изразяваща се в принудително преместване на 24.10.2022 г. в наказателен паркинг в [населено място] на лек МПС марка БМВ с [рег.номер на МПС] , наложена от инспектор в Център за градска мобилност ЕАД.

ОСЪЖДА Л. Д. Г., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Център за градска мобилност ЕАД разноси в размер на 1200 (хиляда и двеста) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: